

[Hans Thyge Jacobsen.]

den anden Side, Enighed om, at det, som vi afhandler her, er hovedsagelig et Spørgsmaal om, om de Midler, som af alle anses for nødvendige til Sikring af de arbejdsløses Hjælp i Vinteren, der kommer, skal udredes over Kommunernes Kasser eller over Statskassen.

Den højtærede Socialminister sagde det jo paa sin egen Maade. Han sagde, at to Hensyn søgtes iagttaget ved dette Lovforslag! Saa siger han, at Hensynet til de arbejdsløse søges iagttaget. Ja, naturligvis maa den højtærede Minister paa enhver mulig Maade faa dette Lovforslag omgivet med en Nimbus af Hensyn til de arbejdsløse, selv om Hovedhensynet jo er til ganske andre, nemlig til de offentlige Kasser. Saa siger den højtærede Minister, naar han nærmere skal skildre, hvori Hensynet til de arbejdsløse bestaar, at man vil fritage de arbejdsløse for at henvende sig til Kommunen om Kommunehjælp, og jeg blev meget forbavset over at høre den højtærede Socialminister udtale sig saaledes. Maa jeg spørge: Skal det nu være noget slemt at henvende sig til Kommunen om Kommunehjælp? Har ikke Socialministeren her i Tide og Utide, ikke 8 og 9, men utalte Gange fortalt os, at naar blot vi kom væk fra det nedværdigende, der ligger i at henvende sig til Kommunen om Fattighjælp med Fattighjælps Virkninger, var denne Verden saare skøn at leve i? Og den højtærede Socialminister har faaet sin Vilje, saaledes at naar man nu henvender sig til Kommunalbestyrelsen om Hjælp, saa gør man det, uden at det har Fattighjælps Virkninger.

Saa forstaaer jeg ikke, at den højtærede Minister her ønsker at faa sit eget Værk, Socialreformen, paa Forhaand miskrediteret, ikke blot i Offentlighedens Øjne, men ogsaa i Ansørgernes Øjne. Den højtærede Socialminister gik saa vidt, at han sagde, om de Konservative virkelig vilde kaste saa og saa mange Tusind arbejdsløse over paa Kommunehjælpen. Hvor kender jeg den Frase, den er fra de gamle Dage, ikke sandt, om at kaste Folk over paa Fattighjælpen! Skal der nu til at være denne Form for Politik og Lovgivning her i Landet, at naar man har faaet sin Vilje, den, som man roste for at være fortrinlig i stort og smaat, saa skal man straks anføre de gamle Fraser om det nye, der er indført. Jeg kunde forstaa, at det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen forleden, da han holdt en politisk-agitatorisk Tale her under Finanslovbehandlingen, kunde sige den Slags Ting, men at den højtærede Socialminister over

for den Form for offentlig Hjælp, som han selv indtil i Dag har rost som Indbegrebet af alt ideelt, vil nedværdige sig til at sige det, han sagde om Fattighjælpen i gamle Dage, det gaar langt over min Forstand og formodentlig langt ind i Socialministerens. Hvis den højtærede Minister fortsætter paa denne Maade med at misrekommandere denne Form for offentlig Hjælp, som kaldes Kommunehjælp, er han illoyal, ikke blot over for de offentlige Myndigheder og de kommunale Udvalg, som skal administrere hans paa Forhaand saa højt roste Reform, men han er illoyal ogsaa over for de Mennesker i Landet, som har set hen til denne Reform med virkelig Interesse paa Grundlag af Socialministerens Udtalelser om den, og han er sidst og ikke mindst illoyal over for sin egen Livsgerning, men det maa han naturligvis selv om.

Men det er Hensynet til Kommunerne, som vi i Dag har at tage, til Kommunernes Kasser, og jeg vil gerne understrege den Ytring, den højtærede Socialminister fremsatte, om, at dette kan Kommunerne ikke klare. Socialministeren talte om den kommende Vinters offentlige Byrder til Arbejdsløshedsunderstøttelsen, saadan som de er paalagt Kommunerne efter Socialreformen. Og jeg erindrer om — det synes ikke at være uforment —, at ved Socialreformens Gennemførelse for den Dels Vedkommende, som omfatter Arbejdsløshedsforsikringen og det offentlige Tilskud til denne, er det offentlige Bidrag til Arbejdsløshedsforsikringen jo forhøjet ganske betragteligt — er det ikke med 14 Mill. Kr.? Saa kommer den højtærede Socialminister nu og siger ganske frimodigt: Dette kan Kommunerne ikke klare. Men det skulde man saa sandelig have tænkt paa i Forvejen. Her har man staaet og fortalt, at naar blot Socialreformen blev gennemført, vilde det være en Kriseforanstaltning af Rang netop overfor Kommunerne, idet man vilde flytte Udgiften fra Kommunerne til Staten. Nu siger man i Dag: Dette kan Kommunerne ikke klare. Hvor er vi efterhaanden henne med Hensyn til Socialreformen, hvor finder man efterhaanden Klarhed i hele dette Kaos fremkaldt af administrativ Sendrægtighed og af administrativ Mangel paa Evne til overhovedet at kunne komme i Gang ude omkring i Kommunerne med Socialreformen?

En enkelt Ting har jeg Lyst til at omtale endnu. Den højtærede Socialminister siger, at han mange Gange, 8 eller 9 Gange, har sagt, at Socialreformen, saadan som den er gennemført, er gennemført under den Forudsætning, at vi ikke levede i fuldkom-